

ת"פ 58450/10/15 - מדינת ישראל נגד חיים שמריהו חסקינד

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 58450-10-15

לפני כבוד השופט רפי כרמל

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

חיים שמריהו חסקינד
ע"י ב"כ עו"ד דוד ברהום

נגד
הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) **לחוק העונשין תשל"ז - 1977** (להלן: "**החוק**"), עבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64 א'(ב) לפקודת תעבורה נוסח חדש, תשכ"א - 1961, עבירה של עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף לפי תקנה 47(ה)(5) **לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1991**, בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה, עבירה של הפרת החזקת תעודת לפי תקנה 9(א) לתקנות התעבורה בצירוף סעיף 64 לפקודה. בכתב האישום נטען כי ביום 21/10/15, בסמוך לשעה 19:37, ברחוב שמואל הנביא בירושלים, נהג הנאשם בכלי רכב פרטי שבבעלות חבר בשם עמרם פינטו. מספר דקות לאחר מכן, במקום מסוים ברחוב שמואל הנביא, עקף הנאשם כלי רכב תוך חציית קו הפרדה רצוף ונסע מעבר לקו ההפרדה הרצוף בנתיב הנגדי. שוטרים שהיו בניידת בסמוך הבחינו בכך ונסעו בעקבות הנאשם, תוך שהם מפעילים סירנה וכרזים לנהג לעצור. הנהג התעלם מקריאות השוטרים, המשיך בנסיעה, הגיע לצומת ונעצר כאשר הרמזור התחלף לאדום. הניידת נעצרה מאחורי הרכב, בו נטען כי הנאשם נהג, והשוטרת בניידת כרזה לנאשם לפנות ימינה ולעצור בצד הדרך. באותה עת, שוחח הנאשם עם צעירים שעמדו בסמוך וביקש את סיועם על מנת לחמוק מהשוטרים. לאחר שהרמזור התחלף לירוק, הנאשם החל בנסיעה מהירה ופנה ימינה, גרם להולכי רגל שחצו מעבר חציה באור ירוק לנוס על מנת לא להיפגע מרכבו, והצעירים שעזרו לו שוחחו עם הנאשם, נעמדו על הכביש ומנעו מהניידת לרדוף לאחר הנאשם. לאחר שהצעירים פינו את הכביש, הניידת המשיכה במרדף אחרי הנאשם. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה בשד' לוי אשכול, אולם לאחר 300 מטרים, בצומת דרכים, התנגש בעוצמה בכלי רכב, גרם לאותו כלי רכב להתנגש בכלי רכב שהיה לפניו. למרות זאת הנאשם האץ על מנת לברוח, אך רכבו התחכך ברכב אחר, התנגש בעוצמה באי התנועה ונעצר על המדרכה. הנאשם יצא מהרכב ונמלט מהמקום. השוטרת שהייתה בניידת דלקה אחריו, אולם הנאשם נמלט. בעקבות מעשים אלה, נפגעו שניים מהנהגים בכלי הרכב.

2. הנאשם, בתשובתו לכתב האישום, אינו חולק על כך שהחזיק ברכב הנזכר בכתב האישום באזור רחוב שמואל הנביא במועד המפורט בכתב האישום. לטענתו של הנאשם, לאחר שנכנס לרכב, ניגש אדם שאינו מוכר לו, היכה אותו

עמוד 1

וגנב את הרכב. מאחר שהנאשם הוכה בראשו הוא אינו זוכר פרטים. הנאשם הגיע לאותו מקום על מנת לבקר חבר. לאחר מכן, בסיוע אדם נוסף, התפנה הנאשם מהמקום, ובהמשך אותו ערב הגיע לתחנת משטרה על מנת להתלונן על האירוע. על עצם האירועים, דהיינו הימלטות הרכב והתרחשות התאונה, נטען כי לנאשם אין מידע על כך, שכן לא היה מעורב באירוע זה. עוד נטען כי הנאשם זוהה באופן פסול על ידי השוטרים שהיה בניידת ולכך תבוא התייחסות בהמשך. נטען עוד כי לנאשם לא הייתה כל סיבה להימלט מהמקום.

3. מרבית הראיות הוגשו בהסכמה (ת/1 עד ת/45, נ/1 עד נ/7). מטעם המאשימה העידה אמו של הנאשם תמר חסקינד, השוטרת אסתר טסמה והשוטר אלון עובדיה שהיו בניידת וביצעו המרדף, השוטרים רוני גפני ממז"פ, השוטרים וולדיסלב לוין, הגב' קרלה עוז ממז"פ, מר ישראל רוזנר שהיה עד לאירוע, עמרם פינטו - הוא הבעלים של הרכב בו נטען כי הנאשם נהג. מטעם הנאשם העידו הנאשם, לוי יצחק וילהם הוא שותפו לעסק של הנאשם, ואבישי נקי - חברו של הנאשם.

4. אין מחלוקת על התרחשות אירוע ההימלטות של רכב הונדה אשר ביצע את עבירת חציית קו ההפרדה, הימלטותו מהשוטרים שהיו בניידת, ובהמשך, התאונה שבעקבותיה נמלט הנהג מהרכב. העידו על כך השוטרים שהיו שבניידת שביצעה את המרדף וכן הנהגים המעורבים בתאונה, לא באו ראיות לחלוק על כך, ובסיכומי הנאשם הובהר כי השאלה שבמחלוקת היא שאלת זיהוי של הנהג אשר נהג ברכב הונדה. המאשימה נסמכת לשם הוכחת טענותיה על זיהוי שערך השוטרים אלון עובדיה ועל ראיות נסיבתיות נוספות, כפי שיתואר. הנאשם כאמור, אינו מכחיש הימצאותו באזור רחוב שמואל הנביא בזמן הרלבנטי, אך, כאמור וכפי שיפורט בהמשך, שולל כל קשר לאירוע הנהיגה וטוען כי הרכב נשדד ממנו באליומות, תוך שלא עלה בידו לזהות את תוקפו.

5. הגב' **תמר חסקינד**, אמו של הנאשם, העידה כי הנאשם התקשר אליה בערב האירוע, אמר לה כי גנבו את המכונית וביקש כי תבוא לקחת אותו מרחוב שמואל הנביא. ההתקשרות הייתה "**בערב בסביבות שמונה וחצי**". לדבריה, הנאשם היה חבול בראשו והיא עזרה לו לנקות את פצעיו. לאחר מכן הנאשם התקשר למשטרה להגיש תלונה אולם היא לא הייתה עדה לשיחה זו, והנאשם אמר לה שביקשו ממנו להגיע לתחנת המשטרה, הוא ניגש לעשות כן, היא נשארה בבית. לאחר "**כמה דקות**" הגיעו שוטרים ששאלו היכן הנאשם והיא השיבה שהוא ניגש להגיש תלונה במשטרה. אותם שוטרים הלכו. לאחר כמה דקות נוספות הגיע הנאשם בחזרה ואמר כי אין לו דרך להגיע למשטרה ואז היא הסיעה אותו ברכבה, החנתה את הרכב, נכנסה לתחנה, אולם לא ראתה אותו שם ולאחר כשעה נאמר לה כי הוא נעצר. האם הוסיפה כי הנאשם התקשר אליה ממקום האירוע מטלפון של חבר והנחה אותה להגיע לחנות פלאפל הנמצאת ברחוב שמואל הנביא. לעניין השעה המדויקת בה התקשר הנאשם, אמרה אמו כי אינה זוכרת בדיוק, היא שללה את האפשרות שמדובר בשעה שבע וחצי והבהירה כי אינה יכולה להתחייב שמדובר בשעה שמונה וחצי בדיוק. לשאלה האם יתכן שיכול להיות ששיחת הטלפון הייתה לפני שמונה וחצי, בשמונה ורבע או שמונה, השיבה כי אינה זוכרת בדיוק.

6. השוטרת **אסתר טסמה** הייתה בניידת יחד עם שותפה השוטרים אלון עובדיה והשניים ביצעו פעולות אכיפה כנגד עבירות תנועה ברחוב שמואל הנביא בירושלים. בסמוך לשעה שבע וחצי, הבחינו ברכב המבצע עבירת תנועה, היא ישבה ליד השוטרים אלון שנהג בניידת. השניים דלקו בעקבות הנהג וכרזו לו לעצור. לדבריה, החלונות הקדמיים של הרכב בו נהג אותו נהג היו פתוחים בשני הצדדים. כאשר הגיעו לצומת בר אילן, נעצרה הניידת מאחורי הרכב. באותה עת כמה נערים

דיברו עם הנהג. לאחר שהאור ברמזור התחלף לירוק, הנהג החל בנסיעה מהירה ופנה ימינה ואז הנערים ניסו להאט את נסיעת הניידת בעקבותיו. רכב ההונדה המשיך בנסיעה מהירה ובהגיעו לצומת נוספת, דרכו הייתה חסומה, הוא פגע בשני רכבים ועלה על המדרכה. הניידת הגיעה למקום מיד, השוטרת יצאה מהניידת, ראתה את הנהג נמלט לכיוון רחוב בר אילן (דהיינו חזר על עקבותיו), דלקה בעקבותיו, הוציאה את הנשק ואף אמרה "תעצור או שאני אירה בך", שכן הייתה סבורה שמדובר בפיגוע. בשלב מסוים הנהג נמלט לאחת הסמטאות ואז היא ראתה שלאותו אדם יש כיפה על ראשו והבינה שלא מדובר בפיגוע. על כן החזירה את נשקה למקומו והנהג נמלט. עוד הוסיפה כי לאותו אדם היה דם במצח, ואזרחים שהיו במקום אמרו לה שיש מישהו בלי חולצה עם דם על הפנים והם ניסו להצביע על נתיב בריחתו. עוד העידה כי שעה שהנהג פנה ימינה, מרחוב שמואל הנביא לשד' לוי אשכול, הוא ביצע פנייה במהירות והולכי רגל שחצו על מעבר חצייה באור ירוק, נבהלו ועלו בחזרה למדרכה. בנוסף אמרה השוטרת בעדותה שאחד הנערים שירד לכביש אף אמר לה שלא תרשום דו"ח לנהג. באשר לזיהוי הנהג העידה השוטרת טסמה כי כל שהיא זוכרת הנו שהנהג לבש חולצה לבנה, מכנסיים כהים, גובהו כגובהה (כמטר שישים) ובעל מבנה גוף רזה. יצוין כי השוטרת טסמה הייתה במרחק 3 - 2 מטרים מהנהג הנמלט ולא הבחינה בתווי פניו, אך ראתה את החבלה על מצחו בצד שמאל. העדה גם שרטטה את נתיב הנסיעה בצירוף מראה מקום (ת/36 - ת/37).

העדה הבהירה כי עלתה בקשר ברשת הגל (תמליל השיחה ברשת - 1/1 ו - 1/1א') לבדוק את פרטי רכב הונדה בטרם ההימלטות. לאחר האירועים חזרה השוטרת טסמה לצומת בר אילן, ועיכבה את אחד הנערים שהפריע לנסיעת הניידת, הוא אותו נער שביקש ממנה לא לרשום דו"ח. אותו נער לא נחקר בהמשך. העדה הגיעה עם בלש למקום. בנאשם פגשה השוטרת טסמה בתחנת המשטרה, אליה הגיעה לצורך מתן עדות, אולם היא הבהירה שגם באותו שלב לא היה בכוחה לזהותו כמי שנהג ברכב, אף שהתבקשה לנסות ולזהותו. העדה גם סימנה את המקום בו יצא רכב ההונדה על גבי הצילום נ/3.

7. השוטר אלון עובדיה היה נהג הניידת. הוא העיד על השתלשלות האירועים כפי שהעידה השוטרת טסמה, עד להתרחשות התאונה. השוטר העיד כי לאחר שהנהג פגע ברכבים וניסה להימלט ימינה, שם עלה על מדרכה, הוא ראה אותו מקרוב: "הייתי במרחק של כמה מטרים ספורים ממנו. ראיתי אותו יוצא מהרכב עם הפנים שלו מולי, זיהיתי את הפנים שלו. היה לו כתם דם פה, על המצח בצד שמאל. והתחיל בבריחה מהירה. השותפה שלי אסתר ירדה מהרכב והתחילה לרוץ אחרי רגלית... ואני נשארת במקום..." (עמ' 49 לפרו'). הוא הוסיף כי הוא נשאר בזירת האירוע, בין היתר, מאחר שהיו נפגעים ועל מנת למנוע גישה אל מכונית ההונדה. השוטר עובדיה הוסיף כי הנהג לבש מכנסיים כהים וחולצת טריקו לבנה: "את הפנים שלו כמובן שאני רואה ומזהה אותן.. הפנים עם הפציעה שתיארתי (נקודת פציעה במצח) שיוור ממנה דם במרחק מטרים ספורים" (עמ' 50 לפרו'). השוטר עובדיה הוסיף כי גובהו של הנהג היה כמטר שבעים. לגבי ההמשך והאירוע בו פגש השוטר עובדיה בנאשם, העיד השוטר כלהלן: "בתחנת משטרה שהייתי שם במהלך החקירות, הלכתי לחפש את השותפה שלי אסתר... נכנסתי במקרה לביתן של יחידת בילוש והבחנתי בנאשם. ואיך שהבחנתי בו זיהיתי בו מיד את הנאשם מאותו אירוע. כמובן זה היה זמן לא כל כך רב אחרי האירוע. אז כמובן הזיכרון עוד טרי עוד באותו ערב, עוד באותו ערב לילה. זיהיתי אותו מיד ואמרתי לאחד הבלשים שהיה שם, נכנסתי לשם פשוט באמת במקרה... אמרתי לו ישר זה הבחור מהאירוע בחטיבת הראל מהאירוע של הונדה שברחה. ישר אמרתי לו את זה. מה גם זיהיתי את הפצע המדמם שלו, אותו מיקום פצע דם טרי שראיתי אותו וכך זיהיתי אותו" (עמ' 50 לפרו'). השוטר עובדיה הוסיף כי ראה את הנאשם כנראה לאחר שמסר את הודעתו. הוא גם זה שערך את דו"ח המעצר של בעל ההונדה עמרם פינטו, שהובא על ידי שוטרים לתחנה (נ/2). העד ערך תרשים של נתיב הנסיעה (ת/40). בחקירתו הנגדית העיד

השוטר עובדיה ששני נערים חסמו עם גופם את הניידת על מנת לעכבם מלדלוך אחר ההונדה, ולאחר שהפעיל את הצופר אלקטרוני, השניים נבהלו מהרעש ופינו את הדרך. עוד הבהיר השוטר עובדיה, בחקירתו הנגדית, כי הנהג יצא מרכבו כשפניו לכיוון השוטרים ועל כן הוא הבחין בפניו (עמ' 59 לפרו'). הוא שב על כך שבאותו שלב הוא זיהה פצע על מצחו של הנהג בצד שמאל, עמד על כך שהוא ראה את הנאשם בתחנת המשטרה **לאחר מסירת עדותו** (דהיינו עדותו של השוטר).

השוטר עובדיה נחקר באשר למזכר נ/4 מיום 26/10/15 (המתעד התרחשות מיום 22/10/15), בו נאמר, בין היתר, כי בתאריך 22/10/15, סמוך לשעה 00:30 נתבקש לזהות אדם החשוד כנהג ברכב ההונדה. השוטר עובדיה נשאל מי ביקש אותו לזהות אדם אחר, והוא השיב כי אינו זוכר מדוע כך נוסחו הדברים, אך עמד על כך כי אף אחד לא הזמין אותו לבצע זיהוי, ואמר, בין היתר: **"יכול להיות שנתבקשתי אחרי שכבר זיהיתי אותו נתבקשתי שוב לבוא לזהות. יכול להיות, יתכן... לא זוכר בוודאות"**. השוטר עובדיה מסר הודעה נוספת, בעקבות בקשת הסנגור, לביור השאלה מי הוא אותו אדם שביקש מהשוטר עובדיה לזהות את הנאשם והשוטר עובדיה מסר, באותה חקירה נוספת, כי אף אחד לא קרא לו. הוא שב על כך כי אינו זוכר לומר מדוע כך הוא ניסח את דבריו. עוד הסביר כי דבריו במזכר **"הצבעתי על החשוד"** באו כי כנראה הצביע על החשוד לפני הבלשים לאחר הזיהוי. השוטר עובדיה הבהיר כי התבקש לבוא לתחנה על מנת למסור עדות בקשר לאירוע ולתאונה אך לא לצורך זיהוי אדם כלשהו. הוא עמד על כך שהוא אינו זוכר מדוע הוא ניסח כך את דבריו בנ/4, אך ציין: **"הזיהוי היה אקראי לחלוטין"** (עמ' 37). השוטר עובדיה גם הוסיף כי הוא שוטר תנועה שאינו בקיא בענייני חקירות. השוטר עובדיה העיד גם כי את בעל הרכב, עמרם פינטו, הוא פגש בתחנה לפני זיהוי הנאשם.

8. חוקרת מז"פ הגב' **קרלה עוז** ערכה שתי חוות דעת (ת/43 ו - ת/44) ומזכר (ת/45). זאת, באשר להתאמה שבין הדם שנמצא ברכב לבין דגימות של הנאשם. היא פירטה את נהלי הפקת ד.נ.א. ממצאי חוות הדעת שלה אינן במחלוקת (ראה עמ' 105 לפרוט'), על אף שהיא נחקרה ארוכות. מר **רוני גפני**, ראש מעבדה ביולוגית וד.נ.א. במז"פ, סקר את התיעוד של הבדיקות והתוצאות שערכה חוקרת מז"פ קרלה עוז והסביר על נהלי העבודה בתהליך הפקת פרופיל ד.נ.א. חוקר ימ"ר **ולדיסלב לוין** חקר את הנאשם בשנת 2012. עם סיום אותה החקירה נלקחה מהנאשם דגימה ד.נ.א. (ת/41 זו ההודעה), (ת/42 נטילת אמצעי זיהוי). אותה דגימה שימשה יסוד להשוואה עם הדם שנמצא בהונדה.

9. העד **ישראל רוזנר**, שהיה עד לתאונה, העיד כי רכב הונדה נסע לימין מכוניתו, פגע במכוניתו מאחור, עלה על המדרכה ונעצר במקביל אליו. העד היה ברכב עם אשתו ובנו. מיד לאחר התאונה הוא יצא ממכוניתו, הבחין באדם שיצא מהרכב הפוגע כשמצחו מדמם מצד שמאל, אך, לדבריו, אין ביכולתו לזהותו. הוא הבחין בשוטרת שדלקה אחרי הנהג הנמלט וראה שהנהג לובש חולצת טריקו בצבע לבן.

10. **עמרם פינטו**, הבעלים של המכונית בה נהג הנאשם, העיד כי נעצר ביום האירוע, שעה שנהג ברכב אחר, לאחר ששוטרים התקשרו אליו ושאלו למקום הימצאו. לדבריו, עוכב בתחנת המשטרה למשך הלילה תוך שאמרו לו שהוא חשוד בעבירה הקשורה בנהיגה בכביש. לדבריו, שעה שנעצר אמרו השוטרים **"זה הוא"**. בחקירתו הטיחו בפניו כי היה מעורב בתאונה ונמלט.

11. כפי שצוין לעיל, הוגשו מטעם המאשימה, בהסכמה, מסמכים רבים שעיקרם אינו נחוץ לאור צמצום המחלוקת

הנוגעת בשאלת זיהוי הנהג. יצוין כי ברכב ההונדה נמצאו כתבי דם על ההגה, הדלת וחלון הנהג, אלה נדגמו והושאו לדגימות שנלקחו מהנאשם בשנת 2012 במסגרת אירוע אחר. נוכח ההסכמה כי מדובר בדמו של הנאשם, התייתר החלק הראייתי העוסק בשאלת הזיהוי, כלומר זהותו של האדם שדמו נמצא ברכב. חוות דעת ת/43, ת/44, ת/42 - נטילת אמצעי זיהוי, ת/41 - אודות חקירת הנאשם בשנת 2012, ת/45 - דו"ח שערכה חוקרת המז"פ הגב' קרלה עוז. בנוסף, קיימים שורה של מזכרים אודות פעולות חקירה שונות: ת/11 המתעד שיחה עם הנאשם מיום 9/5/16, במסגרתו התבקש למסור דגימה לצורך בדיקת ד.נ.א. והוא סרב לכך, (ת/12 - זו הבקשה לזיהוי ד.נ.א. ע"פ הדגימה הישנה), ת/13 - ת/21, ת/23 עד ת/26, ת/35-36 - אלו מזכרי חקירה שונים שאינם בעלי משמעות לשאלת ההכרעה במחלוקת, ת/27 - ת/28 - דגימות דם מרכב הונדה: מההגה, הדלת ושמשות הנהג, ת/22 - תמונות מזירת האירוע. ת/29 - תמונות רכב ההונדה וסימון מקום הימצא כתמי הדם, ת/30 - תמונות הנאשם, ת/31, ת/32 ו - ת/33 - דוחות ודו"ח מעצר הנאשם, ת/36 - ת/37, ת/40 שרטוטים בנוגע עם נתיב נסיעת ההונדה, ת/38 - דו"ח הנוגע לעמרים פינטו.

הודעות הנאשם, אליהן תבוא התייחסות בהמשך: ת/1-3, ת/4 - זו חקירת עמרים פינטו, ת/5 - ת/10 - מסמכים הנוגעים בנהגים שנפגעו בתאונה: הודעות, מסמכים רפואיים וכד'.

הנאשם

12. הנאשם הנו כבן 29, רווק. לדבריו, בצהרי יום האירוע השתתף בברית של בנו של אחד מחבריו, שהתקיימה בשכונת נווה יעקב, בה גם הוא מתגורר. במהלך עדותו הוגשה התמונה נ/6, בה נראים הנאשם, עמרים פינטו והחבר שבנו בא בברית. הנאשם ביקש להפנות בתמונה זו לכך שלבש חולצה לבנה עם שרוולים ארוכים וסימון כחול. לאחר הברית הלך לביתו וסמוך לשקיעה הלך להתפלל. לדבריו, בטרם הגיע לבית הכנסת, הוא שאל מעמרים פינטו את מכוניתו ולאחר סיום תפילת ערבית, נסע לבקר את חברו אבישי נקי, המתגורר בשכונת שמואל הנביא. הוא החנה את המכונית על המדרכה, בסמוך לביתו של חברו, התארח אצל החבר כחצי שעה ואז שב למכונית. בהגיעו, לאחר שפתח את דלת המכונית, התיישב על כסא הנהג כאשר רגל אחת עדיין מחוץ למכונית, ובטרם הכניס את המפתח למתנע, חש לדבריו ב"זץ" **"בום אדיר"** בראשו ומאז אינו זוכר דבר. הוא התעורר לאחר פרק זמן כשהוא שרוע על המדרכה, סביבו נערים בלבוש חרדי שצעקו **"גונבים לך את האוטו"**, והרכב אכן נעלם מהמקום. לדבריו, אף שהיה פצוע ומדמם, הדבר היחיד שחשב עליו היה הרכב, שכן מדובר ברכב שאינו שלו. הוא ניגש בחזרה לחברו אבישי, אמר לו שהוכה ושהרכב נגנב ואז הגיע חבר נוסף של אבישי שהתקשר בשמו למשטרה, אמר כי התרחש פיגוע והרכב נגנב. נאמר לו כי לצורך תלונה אודות גניבת הרכב, עליו להגיע לתחנת משטרה. בהמשך, התקשר לאמו שתגיע לאסוף אותו, האם אכן הגיעה, טיפלה בפצע בביתם ומשם הוא הגיע לתחנת המשטרה כדי להתלונן על גניבת הרכב. בהיותו בתחנה, ראשו כאב ודימם ורק לפנות בוקר נלקח לטיפול רפואי. לדבריו, הטענה כי הוא נהג ברכב ונמלט הנה הזויה, שכן יש לו **"הרבה מה להפסיד בחיים"**, הוא שותף בעסק ואין כל סיבה שיברח. לדבריו, בהגיעו לביתו של אבישי, לבש את החולצה הנראית בתמונה נ/6.

13. לגבי לוחות הזמנים הבהיר הנאשם כי מבית הכנסת נסע ישירות לאבישי, נסיעה שארכה כעשרים דקות, הוא הגיע לאבישי בסמוך לשעה 19:00, 19:10, ושהה אצלו כחצי שעה. בחקירתו הנגדית הוסיף כי גם אבישי טיפל בפגיעה בראשו. החליף את חולצתו ולאמו התקשר לאחר דקות ספורות מהאירוע. בנקודה זו נשאל הנאשם באשר לכך שאמו העידה כי התקשר אליה בשעה 20:30 או בסמוך, ומעדותו עולה כי התקשר אליה לפני כן (לפני 20:30). לדבריו, הוא אינו זוכר את השעה המדויקת בה התקשר. בחקירתו הנגדית עמד הנאשם על כך שהחבלה בראשו לא עניינה אותו אלא

רק שהרכב נגב, אף שהבין כי היה מדובר בפיגוע "אני מצטער שאני בן אדם אגואיסט. עניין אותי האוטו אני צריך לתת תשובה לעמרם פינטו". הנאשם הבהיר כי מי שהתקשר למשטרה הוא חבר שהגיע לאבישי ושמיו שליו. הנאשם לא שמע את שיחתו של שליו עם המשטרה. אף שבחקירתו במשטרה, כך העיד, התחנן כי ייקחו אותו לביתו של אבישי על מנת שיראה להם היכן הוא גר, לא נענה (זאת מאחר שלא ידע מהי כתובתו המדויקת).

בחקירתו החוזרת הציג הנאשם קעקוע בצורה מגן דוד בגודל של כ- 3X3 ס"מ ולדבריו הקעקוע הנו מהיותו בן 21. הטענה, בהקשר זה, הנה כי אם הנאשם היה אותו נהג שנמלט ללא חולצה, היו צריכים להבחין בקעקוע.

14. **לוי יצחק וילהלם** הנו שותפו לעסק של הנאשם, מכיר אותו כשש שנים והעיד כי ראה את הקעקוע לפני 3-4 שנים, שאז שאל את הנאשם אם אין בכך קושי הלכתי.

15. **אבישי נקי** העיד כי הנו חברו של הנאשם מזה מספר שנים. בערב האירוע הנאשם שהה אצלו כחצי שעה "פלוס מינוס". לאחר שעזב, חזר הנאשם למספר דקות זב דם ואמר שתקפו אותו. אבישי טיפל בו והוא זה שהתקשר לאמו. האם הגיעה ואספה את הנאשם סמוך לחנות פלאפל שבאזור. לדבריו, הוא גם החליף חולצה לנאשם והעיד כי הפגיעה הייתה בראש. באשר להתקשרות למשטרה, אמר אבישי כי שליו הגיע, התקשר למשטרה, אמר "פיגוע", מסר את הכתובת וניתק.

באשר ללוחות הזמנים, העיד אבישי כי הנאשם הגיע לאחר השעה 18:00, שהה כחצי שעה, יצא, חזר זב דם, אבישי רצה להתקשר למד"א והנאשם סרב. באשר לפרק הזמן שחלף בין יציאת הנאשם מביתו לבין חזרתו פצוע, אמר אבישי כי מדובר "בלא יותר מעשר דקות, לא הסתכלתי על השעון, גג רבע שעה".

סיכומי המאשימה

16. המאשימה עותרת להרשעת הנאשם, וטוענת כי אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר, הן אם יתקבל זיהוי של הנאשם על ידי השוטר אלון עובדיה, והן אם לאו.

המאשימה טוענת כי המחלוקת העיקרית אינה בשאלה האם התרחש אירוע של סיכון חיי אדם ותאונת הדרכים, אלא בשאלה האם הנאשם הוא זה שנהג ברכב כמיוחס לו בכתב האישום.

בנוגע עם קרות האירוע העידו מספר עדים: השוטרים אלון עובדיה, אסתר טסמה והמתלונן רוזנר, כמו כן, הוגשו הודעות המתלוננים שלמה יפרח ואוהד יפה (ת/5 ו - ת/9). השוטרים תיארו את האירוע שהחל בשעה 19:39, עת הבחינו ברכב מסוג הונדה חוצה קו הפרדה לבן ברחוב שמואל הנביא בסמוך להם. הם קראו לנהג לעצור, הם מתארים את הפניה ימינה בצומת ברמזור, בה הנהג פנה לנערים שעמדו שם וביקש מהם לעכב את ניידת המשטרה. בהתאם, הנערים יצרו איזשהו עיכוב, שלאחריו השוטרים החלו לרדוף אחרי הנהג שעבר לנהיגה מהירה יותר, שגרמה לעוברי אורח בצדי הדרך לברוח הצידה כדי לא להיפגע. בסופו של דבר הם מתארים איך הרכב הגיע לרחוב ארץ חפץ, פנה ימינה ופגע בשני רכבים ולאחר מכן ברכב שלישי.

בשאלת זהותו של הנהג, אין מחלוקת על העובדות הבאות: הנאשם לקח את הרכב מחברו עמי פינטו בשעת

צהריים. הנאשם נסע לתפילת מנחה וערבית, ולאחר מכן לרחוב שמואל הנביא, בסמוך לאירוע. לגרסת הנאשם, הוא החנה את הרכב בין פלאפל בן יעקב לבין תלמוד תורה זוויל, ונכנס לחברו אבי בשעה 18:00 לערך ללימוד משותף שארך כחצי שעה, ולאחר מכן הוא יצא חזרה לרכב. כמו כן, המאשימה מסכימה כי יתכן שהנאשם חזר לביתו של אבי בשלב כלשהו. אין מחלוקת גם כי הדם שנמצא ברכב הוא דמו של הנאשם. הצדדים חלוקים בשאלה מה קרה מהרגע שהנאשם יצא מביתו של אבי בשש וחצי לערך, ולפני ששב לביתו. המאשימה מבססת את גרסתה באשר לשלב זה על נוכחות של הנאשם בזירת המרדף, בהמשך בזירת התאונה ועל עדותו של אבי.

בזירת האירוע היה ישראל רוזנר, שהינו עד אובייקטיבי והודעתו הוגשה בהסכמה (ת/8), שהעיד כי למרות שלא הצליח לראות את פני הנהג, הוא הצליח לראות פרטים מזיהוי: לנהג היה דימום בצדו השמאלי של המצח, והוא לבש חולצת טריקו בצבע לבן, גובהו ממוצע, הוא כהה עור. העד חזר על תיאור זה גם בחקירתו הנגדית. כמו כן, אוהד יפה העיד כי הנהג היה רזה יחסית ולא גבוה. השוטרת אסתר טסמה העידה כי הנהג לבש חולצה קצרה ומכנס כהה, על צדו השמאלי של פניו היה דם, מדובר בבחור יהודי חובש כיפה שחורה, מבנה גוף צנום, גובהו כ - 1.60 ושיערו כהה. גם השוטר אלון עובדיה העיד כי הנהג לבש חולצה בהירה עם שרוול קצר, מכנס כהה, ודם על צד שמאל של הפנים, גובה 1.60-1.70. אלון העיד גם כי כשהגיע למשטרה למסור עדות על האירוע, הוא זיהה את הנאשם שישב בתחנה כמי שנהג ברכב. בהקשר זה עלתה השאלה האם הזיהוי שזיהו שוטר אלון עובדיה הינו זיהוי קביל ומה משקלו. כמו כן, ההגנה טענה כי העדים לא הבחינו בעת האירוע בפצע המדמם של הנהג, אלא אולי נזכרו בכך בדיעבד.

לענין הדימום בצד שמאל של פני הנהג, שני השוטרים, אסתר ואלון, אמרו כבר במהלך המרדף שהנהג מדמם בצד השמאלי של פניו (תמליל גל הקשר מהאירוע: נ/א1' - עמ' 3-4). אסתר אמרה בתחילה כי מדובר בדיווח ששמעה מאנשים במהלך האירוע, אך בעדותה בבית המשפט היא דייקה ואמרה שהיא ראתה את הדם על פני הנהג. בנוסף לעדויות אלה, ישראל רוזנר אמר במשטרה שהוא ראה את הדימום וחזר על כך גם בעדותו (ת/8 ועמ' 117-118 לפרו'). גם אמו של הנאשם זיהתה את הפציעה בצד שמאל של המצב, כשאספה את הנאשם בסמוך לזירת האירוע, ליד ביתו של אבי.

באשר לזיהוי הנאשם כנהג על ידי השוטר אלון עובדיה, נטען כי מדובר בזיהוי ספונטני. אלון מסר עדות על האירוע, ולאחר מכן ראה את הנאשם בחדר הבלשים. אלון כתב על כך מזכר באופן מיידי ביום ה - 22 לחודש, ושכתב אותו ביום 26 לחודש (הוגש נ/4). לשון המזכר, הכוללת את המילים: "**נתבקשתי לזהות**", הוסברה בעדותו של השוטר אלון, שאמר כי הוא זיהה את הנאשם באופן ספונטני ושלא כתוצאה מכך שמישהו ביקש ממנו לזהות את האדם שהיה שם. לשוטר זה אין כל היכרות מוקדמת עם הנאשם ואין לו אינטרס בזיהוי. אלון עצר את עמירם פינטו, בעל הרכב שהובא לתחנה, לא משום שחשד בו כי הוא נהג ברכב, אלא, כפי שהבהיר השוטר בעדותו - לאחר שביקשו ממנו לעצור אותו, וכפעולה שגריתית במקרה תעבורה מסוג זה. לפיכך, מבקשת המאשימה להעדיף את גרסתו של השוטר אלון. לחלופין, נטען כי אם יקבע כי משקל הזיהוי הוא נמוך, יש לקבוע כי בתיק דנן יש די ראיות להרשעה גם ללא זיהוי זה.

ראיות מזהות נוספות: אין מחלוקת כי הנאשם נהג ברכב באותו יום, ובידו היו מפתחות הרכב. עדים ראו את הפצע המדמם על פניו. כמו כן, העדים תיארו אדם בעל מבנה גוף קטן יחסית חובש כיפה שחורה, באופן הסותר את גרסת הנאשם, לפיה אדם בעל חזות ערבית גדול ממדים תקף אותו.

טענת האליבי של הנאשם לא הוכחה: הנאשם טען כי מיד לאחר שיצא מביתו של אבי, שב אליו כשהוא מדמם. הנאשם מסר שני מספרי טלפון למשטרה, שבבדיקה עלה כי הם שייכים לאדם בשם שמעון נקי, אך הנאשם אינו טורח לחבר בין השמות או לתת פרטים מזהים נוספים של אותו אבי. יתרה מזו, הנאשם, שלא נותר עצור עד לתום ההליכים,

יכול ליצור קשר עם אבי בסמוך לאחר האירוע ולבקש ממנו ללכת למשטרה ולהוכיח את חפותו. תחת זאת, הנאשם העדיף להמתין למעלה משנה כדי שאבי יבוא להעיד בבית המשפט. ברם, עדותו של אבי אינה מתיישבת עם הראיות האחרות בתיק ולא עם גרסתו של הנאשם. אבי אמר כי מהרגע שהנאשם חזר אל ביתו הוא אמר לו שמדובר בפיגוע. דבר זה סותר את גרסת הנאשם: גרסת הפיגוע עולה לראשונה בסוף חקירתו הראשונה במשטרה, כשהשיב שאינו יודע אם מדובר באירוע לאומי או פלילי. ארבעה ימים לאחר מכן, הוא כבר מעלה את גרסת הפיגוע במלוא פה ובוודאות. מדובר בגרסה מתפתחת. בנוסף, הנאשם העיד בבית המשפט כי אדם שעמד לידם, בשם שליו, התקשר לדווח על הפיגוע, זאת בשונה ממה שאמר במשטרה, שחבר שלו התקשר לדווח על גניבת רכב. דיווחים נטענים אלה למשטרה לא הוכחו על ידי ההגנה ולא נמצאו בבדיקה שערכה המשטרה (ת/18 - החוקר אוקון).

אמו של הנאשם העידה כי הנאשם התקשר אליה בשעה 20:30 באותו ערב ואמר לה כי הרכב נגנב. המאשימה טוענת כי האירוע שבכתב האישום ארך דקות ספורות למן השעה 19:39 (מפנה לדוחות פעולה ת/33 ולדיווחי עדים בזירה), כלומר, לגרסת הנאשם, הרכב נגנב ונמצא במרדף כבר בשעה זו, באופן הסותר את גרסתו של הנאשם, לפיה הוא התקשר לאמו מיד לאחר שהרכב נגנב. כמו כן, זה סותר את גרסת הנאשם כי מדובר בפיגוע, שכן האם העידה כי הוא אמר לה שהרכב נגנב.

הנאשם אמר לראשונה בעדותו בבית המשפט כי אדם בשם שליו התקשר למשטרה כשהיו בביתו של אבי. שליו לא הגיע לעדות. ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 437/82, בו נפסק כי הימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה פועלת לחיזוק הגרסה המפלילה של המאשימה.

לפיכך, האירוע החלופי שמציע הנאשם בגרסת ההגנה אינה נתמכת בעדים או בראיות חיצוניות אובייקטיביות כמו הדיווח למשטרה. כמו כן, גרסת הפיגוע של הנאשם הנה גרסה מתפתחת ומלאת סתירות, ובכלל זה דבריו במשטרה ביום 26.10, לפיהם התוקף הכה בו מחוץ לרכב מאחור או מהצד, לעומת עדותו בבית המשפט, לפיה, המכה ניתנה מקדימה. כמו כן, זה לא מתיישב עם ראית הדם של הנאשם שנמצאה על ההגה ועל החלון.

סיכומי הנאשם

17. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת זיהוי של הנאשם במשטרה. הנאשם הגיע לתחנת המשטרה ביוזמתו להגיש תלונה על שוד וגניבת הרכב וכן על כך שהותקף. הוא זוהה על ידי השוטר אלון עובדיה. הסנגור טוען כי מדובר בזיהוי פסול, או, למצער, בזיהוי בעל משקל נמוך ביותר.

הביטוי "נתבקשתי" שכתב השוטר אלון במזכר מיום 22.10.15, ששוכתב יום 26.10.15 (נ/4), הינו ביטוי לא שיגרתי ויש להניח שהשוטר כתב אותו במודעות מלאה. מדובר בגרסה ראשונה שלו, וככל שמדובר בבקשה שמאן דהו הפנה אליו לבוא ולזהות את הנאשם - מדובר בזיהוי פסול. חיזוק לכך מתקבל מעדות השוטרת טסמה, שאמרה כי היא מתארת לעצמה שהם הוזמנו לתחנה כדי לזהות את החשוד (עמ' 41 שורה 4 לפרו'). נטען כי יש להעדיף את גרסתה על פני גרסת השוטר אלון עובדיה, לפיה הוא פגש בנאשם במקרה בתחנה.

באשר למשקל הזיהוי, נטען כי אלון העיד שהוא אמר לבלשים בתחנה כי הוא מזהה את הנאשם, אך אין לך תימוכין במזכר מתאים מצד שוטר או בלש שקלט בחושי את הזיהוי הספונטני של אלון. בנוסף, גם מבחינה אובייקטיבית, השוטר לא יכול לזהות את הנאשם יותר מכפי שהשוטרת יכולה לזהותו. כל העדויות מלמדות כי השוטרת טסמה היתה

לפני אלון, היא זו שפרקה מהניידת ורדפה אחרי הנהג וראתה אותו במרחק של מטרים ספורים. הסנגור הפנה לעדותה בעמ' 16 שורה 3 לפרו', ולדברי השוטר אלון שאישר כי היא יכלה לראות את החשוד טוב יותר ממנו (עמ' 72 לפרו'). גם רוזנר העיד כי השוטרת היא זו שרצה אחרי החשוד (עמ' 119 לפרו'). רוזנר העיד באופן המתיישב עם עדות השוטרת, ששניהם היו מאוד קרובים לחשוד אך לא הצליחו לראות את תווי פניו. השוטר אלון היה רחוק מהם ונותר בניידת.

הבעייתיות שבזיהוי נלמדת גם מדוח המעצר של בעל הרכב, עמי פינטו (נ/2), מהודעתו במשטרה ומעדותו בבית המשפט. הסנגור מתנגד לתזת המאשימה, לפיה אלון פעל כשוטר תעבורה בעצרו את בעל הרכב, וטוען כי היה עליו להודיע לו שהוא חשוד, ולא לומר לו כי הוא נהג ברכב, לשאול אותו מדוע ברח מהזירה ולהטיח בו דברים קשים. הסניגור טוען כי עמי פינטו נעצר סמוך לאחר האירוע על ידי השוטר אלון עובדיה והשוטרת טסמה (הם חתומים על דוח המעצר שלו (נ/2) (מפנה גם לעדות השוטרת טסמה בעמ' 41-42 לפרו'), ובעל הרכב גם העיד כי הם אלה שערכו אותו), לפיכך, משמעות הדבר היא שנכון לאותה נקודת זמן - הוא לא זיהה את הנאשם כמי שנהג ברכב. עוד נטען כי עמי פינטו הינו עד תביעה, שהמאשימה מבקשת לא להסתמך על עדותו ללא הצדקה.

באשר לפרטים המזהים שמסרו השוטרים במהלך המרדף, כמתועד בתמליל רשת הגל (נ/1), נטען כי אמנם אמרו שהוא ללא חולצה ומדמם מהמצח, אך לא צויין מאיזה מקום במצח. כמו כן, לא ציינו שהוא חובש כיפה. נוסף על כך, השוטרת טסמה אישרה בעדותה כי יתכן שהיא מסרה את הפרטים המזהים לאחר שראתה את הנאשם בתחנה (עמ' 38 שורה 10 לפרו'), ולפיכך, יש בעיה להסתמך על דבריה. גם הגרסה של רוזנר לענין הדם בצד שמאל של המצח הנה גרסה מאוחרת שלא נמסרה בזמן אמת, אלא בחלוף 4 ימים.

ראית ד.נ.א המתייחסת לדם ברכב הנה ראייה מזכה. הדם נמצא על אזור השמשה של דלת הנהג ובאזור ההגה. השוטרת טסמה אמרה כי החלונות של הנהג היו פתוחים (עמ' 13 ו- 15 לפרו'). לא נטען כי הם הורמו ולא ידוע באיזה מצב היו החלונות כשהרכב נתפס. הסניגור אינו חולק על כך ואומר כי מדובר באירוע קצר ויש להניח שהחלונות נשארו פתוחים, אך בתצלומי הרכב (ת/29 - בעיקר תמונה מס' 8) רואים טיפות דם על החלק התחתון של החלון, ולא דם מרוח או נוזל, באופן המלמד כי מדובר בדם שהותז בשעה שהחלון היה מורם עד הסוף - כלומר התזת הדם התרחשה אירוע המרדף והתאונה, ולפיכך מדובר בראיה המוכיחה את חפותו של הנאשם. באשר לדם שנמצא בפנים הרכב, אין ביסוס בראיות, וגם השוטרים ורוזנר לא ראו שהנהג נחבט בהגה. גם בהנחה כי נחבט בהגה, אין הסבר לפגיעה בצד שמאל דווקא ולא ברור מהו אותו מכשיר חד שגרם לפגיעה. עוד נטען כי העובדה שלא נמצא דם של אדם אחר אינה מקעקעת את גרסת הנאשם, שכן כבר בשלב התשובה לאישום, כשעוד לא היתה חוות הדעת, הודה הנאשם כי הוא נפצע בסמוך לאירוע.

באשר ללבושו של הנאשם ביום האירוע, נטען כי הוא היה בברית מילה לבוש בחולצה לבנה ארוכה עם כתובים בצבע כחול (נ/6). לעומת זאת, כל העדים שזיהו את הנהג דיברו על אדם הלובש חולצה קצרה. כך העיד רוזנר והשוטרת טסמה (עמ' 121 ו- 36 לפרו'). רוזנר אף תיאר זאת במילים "גופיה". פרט נוסף שמצביע על כך שהזיהוי הוא קלוש, הינו הקעקוע בגבו של הנאשם, שלא דווח בעדויות של עדים שראו את הנהג.

עוד נטען כי המשטרה נמנעה מלחקור נער בשם ישראל תורג'מן (מזכר נ/7), לגביו נטען כי הוא ואחרים חסמו את דרכה של ניידת המשטרה והפריעו לה לדלוק אחרי הנהג הנמלט. כמו כן, המשטרה טענה כי לא ניתן היה לאתר את העד אבישי נקי, אך הנאשם מסר לשוטרים את מספרי הטלפון שלו. עוד נטען כי גרסתו של אבישי משתלבת היטב עם גרסת הנאשם, והוא העיד על כך שאדם בשם שליו התקשר למשטרה, וכי הנאשם היה מבוהל ומבועת.

באשר לנושא הפיגוע, טוענת ההגנה כי אין משמעות לשאלה אם דובר בפיגוע אם לאו, שכן הנאשם הלך למשטרה ואמר שגנבו לו את הרכב בשוד אלים, וזה מה שחשוב. הסנגור טוען כי היה מדובר בתקופה רצופת פיגועים ואף באותו היום היה פיגוע, ויתכן כי השוטרים והעדים גם סברו כי מדובר בפיגוע, אך אין לכך משמעות.

גרסת הנאשם היתה מפורטת ומשכנעת מאוד ונתמכת הן בעדות אימו והן בעדותו של אבישי. הנאשם הגיע לתחנה בתום לב, מתוך כוונה להתלונן ומצא עצמו כחשוד בעבירה חמורה מאוד, מבלי שהכין אליבי או עדים מראש, באופן שמלמד על מהימנותו.

באשר ללוח הזמנים של האירוע, אין מחלוקת כי הנאשם הגיע בשעות הערב לאבישי נקי, או לאזור של ביתו, ובשלב כלשהו היה בתחנת משטרת נווה יעקב. ת/33 דוח פעולה של השוטר מתן אלקובי, שהוגש בהסכמה, מתעד כי השוטר אלקובי הגיע לבית הנאשם ביום האירוע בשעה 19:43 והאירוע הסתיים מבחינתו בשעה 19:53. כלומר, לוח הזמנים לו טוענת המאשימה הינו שגוי, אך אין ללמוד מכך שהנאשם משקר. הנאשם אמר כי לאחר הברית הוא נסע לבית הכנסת ושהה שם עד שעה 18:45 לערך, בשעה 19:15 לערך הוא היה אצל אבישי, ובשעה 19:30-19:45 הוא יצא משם. נטען כי גרסה זו אינה מופרכת ואין סתירה מהותית בינה לבין עדות אמו של הנאשם.

לסיכום, זיהוי של הנאשם על ידי השוטר אלון עובדיה הוא מפוקפק, ובכלל זה גם מבחינת אי עריכת מסדר זיהוי וגם מבחינת העדר יכולת לזהות את הנהג למול היכולת של השוטרת. כמו כן, הראיות הנסיבתיות בתיק זה הן חלשות, וההגנה הצביעה על ראיות, כדוגמת אורך החולצה והקעקוע, שלא נזכרו בעדויות העדים, והראתה כי ראיית ד.ג.א מלמדת על חפותו של הנאשם. כמו כן, גרסת הנאשם הנה הגיונית. לפיכך, יש לזכותו או לכל הפחות לקבוע כי מתעורר ספק סביר באשמתו.

דיון ומסקנות

18. השאלה שבמחלוקת הנה האם הנאשם היה זה שנהג במכונית הונדה, אותה מכונית שנהגה ביצע, על פי עדות השוטרים עובדיה וטסמה, עבירת תעבורה שעה שחצה קו הפרדה אל מול עיניהם, לאחר מכן המשיך בנסיעה כשהניידת נוסעת בעקבותיו והשוטרים כורזים לו לעצור. הנהג עצר לפני הצומת כאשר היה אור אדום ברמזור, שוחח עם ילדים שעמדו בסמוך ושניים מהם ביקשו לעכב את השוטרים באופן שנעמדו לפני הניידת. נהג ההונדה הגיע לצומת, פנה ימינה, פתח בנסיעה מהירה, הגיע לצומת נוספת, גרם לתאונה ונמלט מהרכב. למעשה, אין חולק, ומכל מקום לא יכול להיות חולק, שזו הייתה תמונת הדברים הנוגעת במסלול נסיעת מכונית הונדה והאופן בו נהג נהגה. על כך ועל אירוע התאונה העידו השוטרים עובדיה וטסמה. אין חולק על הימלטות הנהג שהיה פצוע בראשו. (גם נהגי הרכבים שנפגעו והיו בזירת אירוע מסרו עדות אודות התאונה). כאמור, השאלה היא האם הנהג הנו הנאשם.

19. מבחינת לוחות זמנים והזירה הכוללת בה נמצא הנאשם בעת הרלבנטית מחד, והתרחשות האירוע, דהיינו נתיב נסיעה והימלטות רכב הונדה עד לתאונה ולרבות התרחשות התאונה, מאידך, קיימת אפשרות והיתכנות שהנאשם היה זה שנהג ברכב הונדה, כפי שטוענת המאשימה: מסגרת הזמן והמקום, להם טוען הנאשם, מאפשרת שיבוצו כנהג הונדה באותה עת ובאותו נתיב נסיעה. הנאשם הגיע לחברו בסמוך או לאחר השעה 19:00 (יש הסכמה לכך בסיכומי הנאשם)

ועזב כעבור מחצית שעה. נהג הונדה נצפה מבצע את עבירת התעבורה בשעה 19:37 (מבחינת לוח הזמנים זו הנקודה האובייקטיבית הוודאית של תחילת האירוע). תחילת האירוע נצפתה ברחוב שמואל הנביא. באותו רחוב החנה הנאשם את ההונדה ושם גר חברו אבישי. קיימת היתכנות מעשית כי לאחר סיום ביקורו של הנאשם אצל החבר, הוא נסע במכוניתו, ביצע את עבירת התעבורה, המשיך בנסיעה כפי שתואר על ידי השוטרים, נמלט מהרכב לאחר התאונה וחזר לחברו אבישי לאחר כרבע שעה כשהוא פצוע וחבול. מדובר בנסיעה קצרה (לפי עדות השוטרים כמה מאות מטרים וקיים דיווח כי התאונה התרחשה בשעה 19:43). במצב דברים זה, משתלבת גם עדותו של אבישי נקי שהעיד שהנאשם חזר אליו, פצוע, עד **כרבע שעה** לאחר שעזב את ביתו. כלומר, חלון ההזדמנויות מאפשר ביקור הנאשם אצל אבישי, יציאה, נהיגה תוך כדי האירוע וחזרתו של הנאשם לאבישי לאחר התאונה. כאמור, מדובר באפשרות. השאלה היא האם קיימות לכך ראיות ברמה הנדרשת.

20. אין, כזכור, מחלוקת שהדם שנמצא במכונית הנו דמו של הנאשם. העד רוזנר העיד במפורש על כך שהנהג נפגע בראשו וכן העידו על כך השוטרים. מעדותו של השוטר עובדיה עולה כי הוא זיהה את הנאשם אותו פגש בתחנת המשטרה, באקראי לדבריו, בבואו למסור עדותו על האירוע כמי שנהג בהונדה, זיהוי ברור וודאי. אין מדובר בזיהוי במסגרת מסדר זיהוי, שכן השוטר עובדיה לא צפה ולא ציפה למצוא את הנאשם בתחנת המשטרה, אלא מדובר בזיהוי ספונטני של אדם שאת פניו ראה השוטר בזירת האירוע ממרחק של מספר מטרים. הקושי אותו העלה הסנגור נוגע בכך שבמזכר אותו כתב השוטר עובדיה (נ/4), נאמרו המילים "**לאחר שנתבקשתי...**" והשוטר עובדיה לא ידע להסביר מדוע נקט בניסוח זה ואם נתבקש על ידי מי התבקש.

21. לצד עדותו של השוטר עובדיה, והמזכר שערך, למשקלם אתיחס בהמשך נוכח הטענה אותה העלה הסנגור, קיימות, כפי שטענה המאשימה, ראיות נסיבתיות: מכונית הונדה המעורבת באירוע הייתה זמן קצר קודם לכן בשימוש של הנאשם. הנאשם הגיע לבית חברו אבישי שברחוב שמואל הנביא. הנהג שנמלט דימם מראשו ולבש חולצת טריקו לבנה, ועל פי התיאורים מבנה גופו דומה לזה של הנאשם. השוטרת טסמה אף ראתה שהנהג הנמלט חובש כיפה כמו גם הנאשם. הדם שנמצא ברכב הנו דמו של הנאשם. בניגוד לגרסת הנאשם, אין דיווח על התרחשות פיגוע (ר' המזכר, ת/1 שהוגש בהסכמה בדבר העדר דיווח אודות שוד או גניבת רכב בזמנים המתאימים לאירוע). הנאשם לא מסר כל פרט במשטרה אודות אותו חבר בשם שליו שהתקשר, כנטען, למשטרה. הנאשם, בעדותו במשטרה, אומר בתחילה כי **אולי** היה פיגוע ורק בהמשך אמר כי היה פיגוע **בוודאות**. אף שהנאשם סרב לתת דגימה לצורך בדיקת ד.נ.א, הדם שנמצא במכונית מתאים לדם של הנאשם על פי דגימה הקיימת במאגר. הודעתו הראשונה של הנאשם, ת/3 (הודעותיו תועדו גם בתיעוד חזותי) הנה מיום 22/10/15 שעה 01:43. בהודעה זו מסר הנאשם את גרסתו לאירועי היום, לרבות אירוע גניבת הרכב ממנו, כפי שמסר בעדותו בבית משפט. לדבריו, בהודעה זו, האדם שתקף אותו הנו גדול "**אדם שחום גדול**" והיד אחזה בטוריה או ברזל או "**משהו ארוך**". בהודעה זו אומר הנאשם, באשר לאדם שהתקשר לדווח למשטרה אודות תקיפתו, כי מדובר "**במישהו**" שהיה אצל חברו. בהודעתו השנייה של הנאשם (ת/2 מיום 22/10/15 שעה 14:29), שנמסרה לאחר שהנאשם התייעץ עם עו"ד, סרב הנאשם לענות לשאלות שהופנו אליו בכל הנוגע לאירוע והפנה לתשובות שניתנו על ידו בחקירתו הקודמת. יצוין כי נאמר לנאשם בחקירה זו כי שתיקתו תובא בחשבון על ידי בית המשפט וחרף זה התמיד בעמדתו. חקירתו השלישית של הנאשם (ת/1) הנה מיום 26/10/15, בחקירה זו חוזר הנאשם על גרסתו כפי שנמסרה בבית המשפט, מתאר את האדם שתקף אותו כ"**מישהו מפחיד**" וכאשר נשאל כיצד הוא יודע שמדובר באדם "**בריא ומפחיד**" אם לא ראה את התוקף, השיב: "**מי אמר שלא ראיתי אותו... יש לך את השבריר**".

שנייה הזה... (עמ' 12 לתמליל). תיאור זה של הנאשם את התוקף אינו תואם לדמות הנהג שנמלטה מההונדה. אם כן, ניתן לומר כי קיימות ראיות נסיבתיות המוליכות למסקנה כי הנאשם היה הנהג ברכב. מנגד, לא ניתן לקבל גרסתו של הנאשם. עדותו לפני הייתה רחוקה מלשדר אמון ומהימנות. הוא נאחז בגרסתו גם כאשר הייתה בעייתית. כך למשל, עמד על כך שאף שלשיטתו מדובר היה בפיגוע (גרסה אותה העלה כאמור עוד בחקירתו במשטרה) כל שענין אותו היה הרכב שנגנב השייך לחברו ולא העובדה שהתרחש פיגוע והאפשרות שיעשה שימוש ברכב לצורך פיגוע או העובדה שנפצע: **"אני מבין שהיה פיגוע באותו רגע כן ואני רץ לבית של אבי..."** (עמ' 153 לפרו'), **"...כשאני הגעתי לבית של אבי הפצע שהיה לי בראש לא כל כך ענין אותי..."** (עמ' 154 לפרו') **".. ענין אותי רק האוטו..."** (עמ' 155 לפרו'). כאשר נשאל שוב ושוב כיצד התעלם מכך שנעשה פיגוע ונאמר לו: **"יכול להיות שהוא יפגע בעוד אנשים. אתה יודע את זה. אתה לא עושה עם המידע הזה כלום"**, השיב: **"לא עושה כלום, אני פושע... אני מצטער שאני בן אדם אגואיסט"** (עמ' 156 לפרו'). לצד חוסר המהימנות ששידרה עדותו, גרסתו נשללת הן לאור כך שהנאשם נפצע בראשו וזב דם, וכן גם אותו נהג שנמלט. אותו נהג דומה במבנה גופו לנאשם ואינו "אדם שחום גדול" או "מפחיד" כתיאור הנאשם, לנאשם הייתה יכולת לבצע הנסיעה שכן רכב הונדה היה ברשותו באותו זמן ובאותו מקום, אין דיווח במשטרה בדבר הודעה אודות פיגוע. השעה בה התקשר הנאשם לאמו, על פי עדות האם, אינה תואמת לגרסתו.

22. ראיות נסיבתיות

הראיות הנסיבתיות על פי טיבן מוכיחות את הנסיבות ולא את העובדה הטעונה הוכחה, ותובלנה להרשעה רק אם הן עומדות בבחינה כפולה: עליהן להצביע על אשמת הנאשם, ולגבור באופן ברור, על-פי מבחני היגיון וניסיון החיים, על הסבריו של הנאשם והסברים היפותטיים סבירים אחרים המתיישרים עם חפותו. אין צורך שכל אחת מן הראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, תוביל להרשעה, ודי בכך שכל הראיות יחדיו, בהשתלבותן זו בזו כמעשה פסיפס, תצבענה על אשמת נאשם מעבר לספק סביר (ר': ע"פ 4115/08 גלעד נ' מדינת ישראל, (2011); ע"פ 8808/14 אלי פחימה נגד מדינת ישראל, (2016)).

הכלל הוא כי הליך הסקת המסקנה המפלילה מהראיות הנסיבתיות הוא תלת-שלבי: **"בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תיזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם"** (ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745 בעמ' 754, (2004); ר' גם: ע"פ 2960/14 איציק חזק נ' מדינת ישראל (2016)). כלומר, כנגד הראיות הנסיבתיות המצביעות על אשמתו של נאשם, נדרש בית-המשפט לשקול על-פי מבחני היגיון וניסיון החיים הסברים חלופיים למסכת הראיות הנסיבתיות, בין אם על-פי גרסתו של נאשם, ובין אם מדובר בהיפותזות סבירות אחרות המתיישרות עם חפותו, ולהבדיל מהסבר דמיוני, תיאורטי או רחוק. בהקשר זה, שקריו של נאשם אינם יכולים לכשעצמם, לשמש תחליף לראיות בדבר ביצוע עבירה, אך הם בהחלט מהווים נסיבה אשר צריכה להתיישב עם ההסבר הניתן לראיות הקיימות (ר': ע"פ 1081/14 חאלד צעלוק

נ' **מדינת ישראל**, (2016)). בסופם של שלי בחינת הראיות הנסיבתיות, הרשעה בדין תתאפשר רק אם המסקנה המפלילה את הנאשם במיוחס לו הנה המסקנה ההגיונית היחידה העולה ממכלול הראיות הנסיבתיות (ר': ע"פ 9372/03 פון וייזל, **לעיל**).

23. הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל מצביעות על אשמת הנאשם וגוברות, על פי מבחני ההיגיון וניסיון החיים, על גרסתו והסבריו. הראיות הנסיבתיות אשר פורטו לעיל מאפשרות השתתת ממצאים עובדיתיים. מסכת הראיות הנסיבתיות מערבת וקושרת את הנאשם בביצוע העבירות, לאור הערכת הראיות ובהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. מדובר על צירוף ראיות נסיבתיות אשר משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. הנאשם אמנם הציע הסבר שנועד לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו, אולם מדובר בהסבר תיאורטי ורחוק. יודגש כי הנאשם טוען כי הוא נפגע בראשו מידי של אותו מפגע, וראה זה פלא, גם אותו מפגע נפגע בראשו, באותו מקום, בשעת התאונה, ובכל זאת, הדם שנמצא במכונית הנו דמו של הנאשם בלבד. מימדי גופו של הנהג דומים לזה של הנאשם ולא למפגע, כפי שהנאשם עצמו תארו באומרו כי התאפשר לו לקלוט את דמות המפגע לשביר שניה. באלה, וכמפורט לעיל, יש משום השמטת הרגליים מתחת לגרסת הנאשם ולהסברו החלופי.

24. בנוסף, עומדת עובדת הזהוי של השוטר אלון עובדיה. זהו העומד בפני עצמו. בעדותו, אמר השוטר אלון עובדיה כי ראה את הנאשם ממרחק קצר, פניו של הנאשם היו מופנות אליו, ומדובר מבחינתו, בזהו ודאי ומוחלט. גדר הספק אליו מכון הסנגור נוגע במזכר נ/4 שנערך על ידי השוטר עובדיה. המזכר נערך ביום 26/10/15 מופנה אל: **"כל המעוניין/חקירות"**, ונאמר בו כלהלן: **"הנדון: שכתוב פרטי מזכר מתאריך 22/10/15 - זיהוי נהג באירוע 124 מתאריך 21/10/15"**.

"בתאריך 22/10/15 רשמתי וערכתי מזכר לגבי זיהוי נהג באירוע הנ"ל ונתבקשתי על ידי הפרקליטות לשכתב תוכן המזכר הנ"ל עקב כך שאינו קריא דיו, ולהלן שיכתוב תוכנו המקורי:

בתאריך 22/10/15 סמוך לשעה 00:30 נתבקשתי לזהות אדם חשוד כנהג רכב הונדה שברחה לי מרחוב שמואל הנביא וביצע תאונת דרכים במהלך מנוסתו ולאחר מכן נמלט מהמקום (באירוע 124 מתאריך 21/10/15 - את"ן י-ם). הצבעתי על חשוד (בתחנת לב הבירה - משטרת י-ם) שזוהה כ: חיים שמריהו חסקינד ת.ז: 200706562 כנהג של רכב הונדה שברח לאחר שגרם לתאונת דרכים - וזיהיתי אותו באופן ודאי ומוחלט לאחר שלפני שברח (באירוע עצמו) עמדתי ממולו מרחק של כ- 4 מטרים לערך ממנו."

***הכתוב לעיל שוכתב כלשונו מילה במילה מתוך מסמך המקור שערתי ב - 22/10/15 וללא שום שינוי בתוכנו (ע"כ) של המזכר.**

לידיעה".

מדובר בשכתוב מזכר מיום 22/10/15 לגבי זיהוי הנהג, שכתוב שנעשה על פי בקשת הפרקליטות לאור כך שהמזכר המקורי לא היה קריא דיו. המחלוקת אותה הציב הסנגור נוגעת בכך שנאמר במזכר זה: **"בתאריך 22/10/15 סמוך לשעה 00:30 נתבקשתי לזהות אדם החשוד כנהג..."** והשוטר עובדיה לא זכר לומר על ידי מי הוא התבקש לזהות אותו נהג ביום 22/10/15. בהמשך המזכר, שנערך כאמור ביום 26/10/15, מפרט השוטר עובדיה כי הצביע על החשוד שנמצא בתחנה כאותו נהג שנמלט מפניו לאחר שנהג בהונדה, זיהוי החשוד הוביל לכך שמדובר בנאשם והשוטר

עובדיה מצין במזכר כי הוא זיהה את החשוד "**באופן ודאי ומוחלט מאחר שלפני שברח** (באירוע עצמו), **עמדתי מולו מרחק של כ- 4 מטרים לערך**", כמופיע במזכר. בסופו מצין השוטר עובדיה כי האמור בו שוכתב "**כלשונו מילה במילה מתוך מסמך המקור שערכתי ביום 22/10/15 וללא שום שינוי בתוכנו של המזכר**".

לב המסמך הנו בשאלת זיהוי אותו חשוד (הוא הנאשם) על ידי השוטר. ללב זה באה עדות מוצקה ובהירה של השוטר. יצוין כי עדות שוטר עובדיה לפיה זיהה את הנאשם באקראי, שעה שהגיע למסור עדות באשר לאירוע, הנה מהימנה ומקובלת עלי וניכר היה כי הוא מעיד על התרחשות האירועים כהווייתם. בדבריו של השוטר במזכר ובעדותו לפני, העיד השוטר על זיהוי ודאי של הנאשם בעקבות כך שראה את פניו ממרחק של מטרים בודדים. השוטר עמד על זיהוי ודאי ומוחלט הן בעדותו לפני, והן במזכר, עוד בטרם הוצגה לפניו סוגיית הניסוח "נתבקשתי...". על אף שהשוטר עמד בחקירה מדוקדקת בעניין זה, הוא הסביר והבהיר את דבריו באופן עקבי ועמד על כך שקודם לכל בא הזיהוי ורק לאחר מכן נולד המזכר. ניתן אך על סמך עדותו של השוטר עובדיה שהייתה אמינה ומהימנה לפני, הן בכללותה והן בשאלת הזיהוי, להסתפק בכך לצורך הקביעה כי הנאשם היה זה שנהג בהונדה. משקלה של אי הבהירות הנובעת מהעדר יכולתו לפרט כיום מי בקשו לבצע השכתוב הנו זניח ואין בה לפגום בלב עדותו. יוזכר כי מדובר היה באירוע דרמטי גם עבור השוטר: ביצוע עבירת תעבורה חמורה אל מול פניו, הימלטות פרועה, פגיעה בכלי רכב, הימלטות רגלית של נהג שנפצע בראשו והנו זב דם. על כן, לא מפתיע כלל שדמות הנהג נחרטה בראשו של השוטר עת ראה את פניו ממחק מטרים ספורים בשעת ההימלטות. לכך יש להוסיף כי מזכר זה הנו שכתוב של מסמך שנערך ביום האירוע תוך ציטוט מדויק, שנעשה אך בשל היות המסמך המקורי בלתי קריא. על כן, ולאור כך שעדותו של השוטר אמינה ומהימנה בעיני, ניתן לומר כי משקל אי הבהירות נמוך עד כדי העדר פגיעה במהות ובתוכן עדות השוטר. הראיות הנסיבתיות עומדת בפני עצמן וזיהוי הנאשם ע"י השוטר עומד בפני עצמו. כל אחת משתי מערכות אלו יש בכוחה, לכשעצמה, להוביל למסקנה שמעבר לספק סביר שהנאשם הנו נהג ההונדה. אולם, ולמעלה מן הצורך, בוודאי שכן הדבר בהצטרפותן יחד של שתי מערכות אלה. באשר לפגם אותו יחס הסנגור לזיהוי השוטר כמפורט לעיל, יש לומר כי הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל מוחקות את הפגיעה במשקל המזכר: עולה מהראיות כי הנאשם נהג ברכב הונדה עובר לאירוע, הוא ביקש לנהוג ברכב ברחוב שמואל הנביא, שם החל האירוע, והאירוע הסתיים במיקום ממנו ניתן לחזור בריצה לביתו של אבישי בפרק זמן ההיעדרות עליו העיד אבישי. הנהג נפצע בראשו ואין חולק כי הנאשם נפגע בראשו. הדם במכונית, בהגה ובדלת, הנו דמו של הנאשם, מבנה גופו של הנהג, חובש הכיפה, כמבנה גופו של הנאשם שאף הוא חובש כיפה. לא בכדי טענה ב"כ המאשימה כי די בראיות הנסיבתיות לבדן להוביל לקביעה לפיה הנאשם היה הנהג בהונדה.

25. הסנגור טען כי נמצאה טיפת דם על חלקו הפנימי התחתון של חלון הנהג ברכב, טיפה שלא "נמרחה", כלומר טיפה זו הותזה כאשר החלון היה מורם, ומשמעות הדבר שהטיפה הותזה לפני התאונה, שכן השוטרת טסמה העידה כי במהלך המרדף החלונות הקדמיים ברכב ההונדה היו פתוחים. לטענת הגנה זו לא הונח שום בסיס שכן באותה מידה טיפת דם (ולא יותר מכך), יכולה לשרוד, דהיינו לא "להימרח", ככל שקיים רווח בין הזכויות לבין הדלת ולנקודה זו לא באה מצד הנאשם כל התייחסות, שלא לומר ראייה (לכאן או לכאן). מדובר בתיאוריה ותיאוריה יש להוכיח. לגבי הקעקוע בכתף הנאשם, נטען כי לאור דברי השוטרת טסמה לפיהם הנהג שנמלט פשט חולצתו, היה מצופה שמי שרואה אותו ידווח על הקעקוע. אולם, מדובר בקעקוע קטן ביותר, אשר קשה, אם לא בלתי אפשרי, לראותו בשעות הלילה בשעת מנוסה. באשר לטענה שניתן היה לאתר הנערים עימם שוחח הנהג לצורך זיהויו, אך לא נעשה כן ויש לזקוף זאת לחובת המדינה, אמנם נעשה ניסיון בכיוון זה, כפי שעולה מהראיות, אך חוסר השלמת המהלך, אין בו לפגום במסקנה בדבר

זיהוי הנאשם כמי שנהג ברכב ההונדה.

26. **התוצאה** היה שהנאשם עבר העבירות המיוחסות לו והמפורטות ברישא להכרעת הדין: בנסיעתו הנאשם סיכן, הלכה למעשה, חיי אדם בנתיב תחבורה. הוא נמלט מהמקום והפקיר את מי שנפגעו מפגיעת המכונית בה נהג, עובר לכך חצה קו הפרדה לבן ועבר אחר ההוראה בדבר החזקת תעודות.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ז, 09 פברואר 2017, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.

רפי כרמל, שופט